

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Et lys til åpenbaring

Av Einar Kristoffersen!

... og et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel. Luk. 2,32

Jesus har mange navn i Skriften, og her møter vi ett av dem. *Et lys til åpenbaring!* Det er ved Den Hellige Ånds lys over Jesu mange navn, du lærer Herren - og Herrens frelse - å kjenne. Lyset begynner å *skinne* for deg.

Men dette går mange like forbi, og spør: Hva vil Herren at vi skal gjøre? For kristendom er vel å gjøre noe eller å bli noe for Herren? Nei, taler Skriften like ut - og hvor klart forkynnes ikke dette nettopp i juleskapet? Kristendom er et budskap om hva *Gud* har gjort. Han har sendt sin frelse til jord, i en person, Jesus Kristus.

Men uten denne åpenbaring er det ingen som ser Guds rike. Derfor, rett din oppmerksomhet mot lyset, dersom du vil lære frelse å kjenne.

Hvem er Han så lys og frelse for? Ordet vitner at Han er sendt fra himmelens Gud, nettopp for *din* skyld!

- Det sies i teksten vår. Det står om Ham, da Han steg inn i verden, at «Han skal frelse sitt folk fra *deres* synder.» (Mt. 1,21).

Ingen synd kan lenger fordømme deg! Her ligger grunnen for de troendes fred. Han er blitt oss fred, idet Han har tatt på seg, og bort fra Guds åsyn, alt som stengte oss ute.

Og idet Han tok synden bort, tok Han også syndens følger bort, nemlig dette at vi måtte stå utenfor Guds rike, i et misforhold til Ham. Gud forlikte *verden* med seg selv. (2 Kor. 5,19).

Dette forkynnes nå både for den som er *nær* (Israel) og for den som er *langt borte!* (hedningen, den ugudelige). *Han er vår fred!*

Måtte julebudskapet i år bli deg et *juleevangelium!* De fleste går dette forbi. Men fra Herrens side, står det ennå fast: Et lys til åpenbaring for hedningene!

Hvem går inn, og hvem skal ute stå?

Av N. J. Laache

Av David. En salme. Jorden hører Herren til – og alt det som fyller den, verden og de som bor der. For Han har grunnlagt den på hav og stilt den fast på strømmer. Hvem skal stige opp på Herrens berg? Hvem skal stå på Hans hellige sted? Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke sverger falskt. Han får velsignelse fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud. Dette er deres ætt som spør etter Ham – som søker ditt åsyn – Jakobs barn. Sela. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, sterk og veldig. Herren, mektig i strid. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, hærskares Gud, Han er herlighetens konge. Sela. Slm. 24,1-10

David har skrevet denne salmen til paktarkens flytning til Sion, som herlighetens konge selv dro opp dit med - for arken og nådestolen var Herrens trone i Israel.

Den samme herlighetens konge er ingen annen enn vår Herre Jesus Kristus, som kommer til oss full av nåde og sannhet, og drar inn til Sion - den kristne menighet - ved sitt evangelium. Han er hele verdens Herre – Han setter bom for vannets stolte bølger, og himlenes hærer adlyder Hans bud. Vår frelses fyrste er Herren Sebaot (hærskares Gud) – verdens dører åpner seg for Ham, og Han drar frem med seier over døden og helvete.

Men hvem skal stige opp på Hans berg? Hvem har samfunn med den Hellige? Svar: Jakobs barn - de sanne

sanne troende - ingen annen. Ikke navnkristne, ikke søndagshellige, bare oppriktige, sanne og ærlige sjeler. Skulle Jesus Kristus være konge for hyklere og løgnere, for hjerteløse, kalde, urene mennesker, eller for hovmodige, selvgode og egenrettferdige ånder? Skulle slike være den Helliges folk? Ingen bedra seg selv! Å, om dere nå ville høre!

Men heller ikke må noen fortvile, som ser sin synd med sorg og smerte – de elendige som vil frelses får rettferdighet og renhet av herlighetens konge selv. Den som oppriktig bekjenner sin synd og vil helliggjøres, skal Han ingenlunde støte ut. Nettopp for slike har Han bygd sitt Sion, og av slike danner Han seg sitt hellige og herlige folk.

Prøv meg, o Gud, og ransak mitt hjerte og se om jeg er av sannheten. Du vet hvor tilbøyelig jeg er til å bedra meg selv – bevar meg fra det,

og gi meg et oppriktig hjerte. Du ser jo, at dette er min inderlige bønn. La meg høre ditt folk til i sannhet. Amen.

Jesu Kristi nåde

Av Adolph Saphir

Vi kan ikke komme frimodig til nådetronen med mindre vi ser denne Yppersteprest. Ved sitt offer *har* Kristus gjort oss fullendt, innviet oss og brakt oss nær til Gud for alltid. Etter at Kristus hadde gjort renselse for våre synder, satte Han seg ved Guds høyre hånd. Ved Hans verk er vi velbehagelige *i Ham*. Vi eier en guddommelig, fullkommen og evig rettferdighet. Våre synder og overtredelser bryter vårt samfunn med Gud, vi blir tuktet og ydmyket, må bekjenne og omvende oss, men vår tilstand for Gud forblir den samme.

Vi kan alltid gå tilbake til nådens trone, til Faderen og Frelseren. Derfor tilber vi, som godtatte og tilgitte, innenfor forhenget, på den andre siden av korset, så å si. Ikke på kobberalteret, ikke ved renseskaret, men i det Aller Helligste.

Her kan jeg vise til de kristnes opplevelser: Det krever dyp ydmykhet, selvfornektelse og selvfordømmelse, å gå med våre synder og nederlag til Gud.

Men Jesus, som vår Frelser og yppersteprest, viser seg i Guds nærvær på grunn av sin fullkomne rettferdighet. Derfor kan vi, i troen på en evig og uforanderlig kjærlighet, vende om fra synd og ulydighet, fra glemsel og lunkenhet. Vi kan uansett få tro at i Hans kjærlighet til oss er det ingen brudd eller reduksjon. I Hans nåde og forbønn og som vår yppersteprest er det heller ingen pause eller endring.

Vi skal få tro at vi har samme tjeneste, samme rettferdighet, samme evige og faste paktskjærlighet. Selv om vi glemmer og gjør Han sorg, glemmer Han aldri oss, for Han er en evig klippe for vår frelse og løfte! Men å tro dette er faktisk vanskelig og smertefullt for kjøtt og blod.

For det strider totalt mot det kjødelige sinn, for det opphører Guds nåde og fornedrer skapningen. Hvis vi kommer på annen måte. Hvis vi går inn mindre frimodig. Hvis vi tross våre synder, ikke kommer som om krigen var vunnet.

Hvis vi ikke tror at alle misgjerninger er tilgitt, og at vi av Herrens frie nåde og i henhold til den evige pakt, HAR FÅTT Benjamins doble del, faller vi tilbake i loven, i trelldoms-

ånd, inn i gjerningenes mørke og død. Sann ydmykhet priser Hans nådes herlighet, fordi Han HAR GITT oss all nåde i den elskede.

Fattig, men dog rik!

Av Lorenz Chr. Rezius

Les: Mt. 2, 19 – 23

Nå er da de fremmede (de vise menn) kommet dit hen, hvor de hadde stundet. Og nå, hvilken bøyelse, hvilken tilbedelse for dette barn! De falt ned, sier evangelisten, og tilba det. Så åpnet de sine skrin og bar frem gaver til barnet: gull, røkelse og myrra.

Å hvilken lov og pris har de ikke ofret! Med hjerter fulle av lov og takk ville nå de fremmede reisende begitt seg til Jerusalem, for å gi Herodes fullkommen beskjed, etter hans forlangende, om dette velsignede Jesusbarn som de hadde funnet og tilbedt. I deres troskyldighet falt det dem ikke inn, at Herodes hensikt med sitt forlangende kunne være noen annen, enn at også han ville tilbe det.

Dette fant de ganske rimelig, ja de

hadde vel ønsket, at alle jordens konger og fyrster hadde visst, det de visste, for også å komme i samme hensikt.

Men Herren som kjenner hjertenes råd, og en gang skal føre frem for lyset, det som er skjult i mørket, Han kjente hver tanke i Herodes' sjel, og Han ville vise, at Han regjerte, og at alle jordens menneskers makt og snedighet ikke kan forandre det aller minste i Hans rådslutninger.

Gud advarte de fremmede i en drøm, at de ikke skulle vende tilbake til Herodes. Denne advarsel var de lydige mot, og reiste hjem igjen ad en annen vei. Og ikke nok med det.

Da de var reist bort, blir Jesu pleiefar Josef også advart i en drøm.

- i den åpenbares en engel for ham, som befalte ham, at han skulle ta barnet og dets mor og fly til Egypt, og oppholde seg der inntil han fikk nærmere

beskjed - for, sier engelen, Herodes søker å drepe barnet. Straks sto Josef opp, og uten nøling flyktet han om natten med Maria og hennes barn til Egypt. Å under over all måte, når man riktig tenker på det! Å hvem skulle, når han har møtt disse ringe folk på deres vei med et barn på armen, tenkt, at dette barn var Ham om hvem det sies, at «herredømmet er på Hans skulder, og Hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste» (Jes. 9,6).

Gud skje lov! - vi vet det, at nå lever Han i de høye himler, og styrer

og behersker alt, og at Hans dager ikke mer skal få ende, men at Han kan fullkomment frelse alle som vil komme til Gud ved Ham.

Men for å kunne vinne oss denne nåde, og sitt frelserhjerter denne glede, derfor måtte Han bli så fattig og elendig, at Han ikke hadde det Han kunne helle sitt hode til i denne verden, Hele verden var Hans, og likevel eide Han ikke noe i verden; - så dypt fornedret Han seg selv, og ble så ringe og fattig, for å gjøre oss evig rike, ja delaktige i Hans herlighet.

Juleandakt

Av N. J. Laache 1831 – 92

Luk.2, 1 - 14.

De salige engleskarer priser Gud for det Han har gjort for oss mennesker. Det er vår glede himmelens engler gleder seg med, vår lovsang de deltar i, vårt takkoffer de bærer frem for tronen.

Derfor er de også kommet ned til jorden og gjør den til sitt tempel. For oss har Gud gitt sin Sønn - vår broder er Han blitt, vår Herre og frelser. På jorden er Han født, et menneske er Han blitt. Det som var besluttet i den treeniges evige råd, forberedt i årtusener og forjettet gjennom hele Det

Gamle Testamentes tid, det er skjedd i dag: *Guds Sønn er født av en kvinne.*

Vi hadde latt oss bedra, solgt oss til djevelen og skulle vært evig fortapte, - men nå er vi forløste og skal arve et evig liv. Gud selv er blitt vår frelser.

Jorden skal ikke mer være djevelens rike, hvor vrede, løgn og mord fra helvete hersker, men helliges hjem, hvor Gud tilbes i ånd og sannhet, og hvor kjærlighet, fred og

Guds velbehag er utbredt. For her er Han som frir vår samvittighet fra treldommens frykt, opplyser våre øyne til å kjenne sannheten og renser vårt hjerte, utgyter Guds kjærlighet i det og forener oss med den hellige og salige Gud.

Når vi tror den kjærlighet Gud elsker oss med, kommer den inn i vår sjel - vi elsker Ham, fordi Han har elsket oss først. Slik tar Han bolig i vårt hjerte.

Guds Sønn blir menneske for alle mennesker. Han fødes av en kvinne for å sette sitt liv til for alle.

Hør dette, alt hva menneske heter: For *deg* er Guds Sønn kommet, *deg* vil Han frelse - omvend deg til Ham, søk Ham i stallens krybbe, jeg mener i menighetens ord og sakramenter. Søk Ham alvorlig for å bli frelst fra synden, så skal du visselig finne Ham, og Han skal frelse deg.

- Men dere fattige syndere, som sørger over deres synd, hjertelig lengter etter nåde og jager etter renhet - frykt ikke, men fryd dere med stor glede for dere hører det folk til som englepredikenen likefrem gjelder - den salige fryd, som fyller engleskaren, er rett egentlig deres.

For alle som ydmyker seg, bekjenner sin synd og alvorlig vil frelses, de er nå frelste. Alle elendige og fattige som håper på Herren, er Hans folk, og disse eier denne «*store glede*.»

Ingen kan beskrive deres lykke, og ingen kan berøve dere deres salighet. Den er dere gitt av Ham som har all makt, og den bevares for dere ved den samme makt og trofasthet. Dere eier en herlighet som er større enn alle englers.

Vi taler om det med ærefrykt, for herlige og høye er Mikael og Gabriel og serafene for tronen - så herlige at vi mennesker ikke kan se dem uten forferdelse. Men Gud selv, som de skjuler sitt ansikt for, er vår bror, og å skue inn i Guds råd til vår salighet er deres høyeste fryd.

Disse rene himmelske ånder, disse herlige herskarene, som er så salige ved å stå for Gud, de fryder seg av vår fryd, og får av den glede som er oss skjenket av evighet, og deres salige gjerning er å tjene i det, og gå bud mellom himmelen og jorden.

Er ikke vår herlighet og ære stor? Den er overveldende stor, og salig ydmyker den vårt arme hjerte, salig oppløfter den det, salig fryder den det.

Gud har elsket meg slik fra evighet
og elsker meg slik nå og i all evighet,
at Han gir meg sin enbårne Sønn, og
jeg elsker Ham igjen og skal elske
Ham med evig kjærlighet. Gud er min

Gud, og mitt hjerte Hans evinnelig.
- Ære være Gud i det høyeste! og
fred på jorden! Og i mennesker
Guds velbehag!

**Å, kom, jeg opp vil lukke
mitt hjerte og mitt sinn
og full av lengsel sukke:
Kom, Jesus, dog herinn!
Det er ei fremmed bolig,
du har den selv jo kjøpt,
så skal du blive trolig
her i mitt hjerte svøpt.**

Ikke etter våre tanker!

Av Martin Luther

Og da de så stjernen, ble de over all måte glade. De gikk inn i huset, og fikk se barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilbad det. Så åpnet de sine skrin og bar fram gaver til barnet: gull, røkelse og myrra. Mt. 2,10-11

Da de vise menn fra østerland søkte etter Kristus, den nyfødte kongen, fant de Ham ikke i Jerusalem hvor de hadde tenkt at Han var. Skulle de finne Ham, måtte de høre profeten Mika! Dette er det første denne beretningen lærer oss.

Når de nå har Ordet og lar sine egne tanker fare, drar de villig bort fra den hellige hovedstaden Jerusalem og begir seg til den ringe små-

byen Betlehem uten å ta anstøt av det. Så snart de kommer utenfor Jerusalem, gir Gud dem den trøsten at Han lar stjernen komme frem igjen. Den lyser for dem like til Betlehem, til døra over det huset hvor barnet er.

De trenger denne trøsten. For der finner de ikke annet enn tiggerfattigdom. Josef og Maria har ikke sitt hjem på stedet. Barnet ligger der i en krybbe. Det finnes knapt en drikk

vann. Hvordan passer dette for en konge?

Men da lar ikke de fromme mennene seg lede vill, men holder fast på det de har hørt av profeten Mika og hva de har sett gjennom stjernen. Trass i armod og elendighet faller de derfor ned for barnet, tilber det, bærer sine skatter frem og gir dem til barnet.

Det andre vi skal lære av denne historien, er hvordan vi skal stille oss rett til vår kjære Herre Kristus. Vi skal drive ut alt anstøt og med disse vise bekjenne Herren Kristus overfor

verden. Av hjertet skal vi søke Ham og tilbe Ham som vår Frelser. Og ettersom Han utøver sin regjering på jorden under så enkle og fattige vilkår, skal vi med gods og gull og med alt det vi eier gjerne hjelpe til at Hans rike utbrer seg, tross djevelens og verdens motstand. For vi kan ennå i dag, slik som de vise gjorde det, bære frem våre gaver og gi dem til Ham. Det har Han tydelig sagt oss: «Hva dere har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot *meg*.» Mt. 25,40.

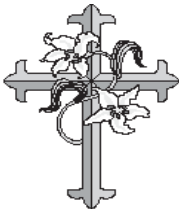
Oss er i dag en frelser født!

Av J. P. Berg

Oss er i dag en frelser født,» vi har fått en Jesus; det er et godt navn mot synd og sorg, mot nød og død. Herre vår Gud, kjære himmelske Far! - du som gav oss denne Jesus, dette glade budskap, denne skjønnne høytid, gi oss ved din Ånd og nåde den rette høytids glede, den beste av all glede, gleden i Ham, som kom for å gjøre syndere salige! Hjelp oss, så vi må bli dine sanne barn i Kristus Jesus, vår Herre; vekk opp en alvorlig, en dyp trang til

denne frelser, en hjertelig levende tro på denne frelser hos oss! La denne fattige frelser bli all vår rikdom, la denne rettferdige frelser bli all vår rettferdighet for deg - å Gud, la denne hellige frelser bli oss til sann helliggjørelse, la denne lidende, stridende og seirende frelser bli oss til forløsning fra alle våre fienders hånd! Til det være du oss nådig, til det styrke og velsigne du oss alle, du vår Herres Jesu Kristi Far og vår Far. Amen.

**Av alle ord i verden sagt,
er frelsens ord: Det er fulbrakt!
det største ord med himmelsk glød,
jeg høre kan her i min nød!**

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett. Gal. 6,9

Troende sjel! Din salighet avhenger av Jesus alene, ikke av deg selv!

Enhver juvel i din evige krone er Hans - kjøpt med Hans blod og skjenket deg ved Hans Ånd.

Det ord vil i all evighet forbli sannhet: «Av Guds nåde er jeg det jeg er.» (1 Kor. 15,10).

Men skjønt alt er av nåde, så oppfordrer Gud deg likevel til å strebe mot ditt høye mål, til å arbeide, kjempe og stride, og din himmelske høst vil stå i forhold til din jordiske utsæd. «Men dette sier jeg: Den som sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den som sår rikelig, skal høste med rik velsignelse.» (2 Kor. 9,6).

Hvilken spore til et hellig liv og til å strebe etter Åndens gaver.

Min sjel! ønsker du å bli en klar og skinnende stjerne på herlighetens himmel? Ønsker du å være som hin tjener, som mottok de ti talenter som belønning? (Luk. 19,12-17).

Om så er, da bli ikke trett. Omgjord dine lender og vinn daglig ny seier over synden. Fornekt deg selv. Vår en villig korsdrager for din Herres skyld. Gjør godt imot alle, ettersom du har mulighet - vær tålmodig i trengselen, vedholdende i bønner. La verden se at du er en Jesu Kristi stridsmann, som ledes av Hans Ånd, og villig bærer Hans krone. Og når høsterns tid kommer, da vil Han som har lovet, at endatil et beger kaldt vann ikke skal bli ulønnet, ikke la deg miste din lønn.

J.R. MacDuff

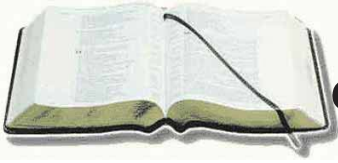
Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

www.ekris.net/nlb/nlb.htm

og www.dybde.org

Bibellesning

Prøv åndene!

Av Paul G. Sand

Mine kjære! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette skal dere kjenne Guds Ånd: hver ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød, er av Gud, og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden. Mine barn! Dere er av Gud, og har seiret over dem. For Han som er i dere, er større enn han som er i verden. De er av verden. Derfor taler de av verden, og verden hører dem. Vi er av Gud. Den som kjenner Gud, hører oss. Den som ikke er av Gud, hører oss ikke. Av dette kjenner vi sannhetens ånd og villfarelsens ånd. 1 Joh. 4,1-6

Denne galatiske villfarelse har siden bredt seg ut over hele kristenheten, og den utgjør den dag i dag den form av Kristusfornektelsen som er vanskelig å bedømme.

Likevel, for den i seg selv fattige synder, som har lært med Paulus å akte alt sitt eget for skarn og skade mot fortreffeligheten av kunnskapen om Kristus, er det vel i grunnen ikke så vanskelig. En slik merker straks at han ikke får noen føde for sitt åndelige liv ved den forvanskede Kristuspreken. I stedet for å bli trøstet, glad, oppmuntret og tilskyndet til alt godt ved den, blir han urolig, mismodig og forsagt, bundet i samvittigheten og kraftløs.

I den katolske kirke treder denne villfarelse frem i sin groveste form. Der læres nemlig likefrem at et menneske rettferdiggjøres ved tro og gjerninger. Det er Kristus og oss det kommer an på.

I de protestantiske samfunn derimot lærer kirkens bekjennelsesskrifter rent i nevnte henseende og ikke minst i vår lutherske kirke. Og likevel er den samme villfarelse også meget utbredt i vårt samfunn. Det er nemlig så mange som er protestanter i navnet overfor den katolske villfarelse, som uten å forstå det selv hyller de samme villfarelser i sitt hjerte.

Og de villfarelser man hyller i sitt hjerte, forkynner man også for andre. «Det hjertet flyter over av, det taler

munnen.» (Mt. 12,34).

Derfor er det ofte en evangelieforkynnelse å høre, som er oppblandet med menneskelige tilsetninger. Og undersøker vi disse tilsetninger litt nærmere, finner vi nettopp det samme som hos vranglærerne i Galatia: Man må ikke begynne å tro på Kristus som man er – det må en omskjærelse til, en forbedring av ett eller annet slags.

Guds ord lærer at Gud rettferdiggjør de ugudelige (Rom. 4,5) – de falske ånder påstår at Han rettferdiggjør den som har fått istand en sann forbedring. Guds ord lærer at Kristus tar imot syndere (Luk. 15,2) – de falske ånder forsikrer at Han kun mottar fromme. Kristus sier at Han ikke støter ut den som kommer til Ham (Joh. 6,37) – den som bare kommer er velkommen, hvor han enn kommer fra, eller hvordan han kommer – de antikristelige predikanter sier: Han mottar kun den og den slags syndere som kommer på den og den slags måte. Guds ord vitner at veien til Kristus er åpen for alle slags elendige, det innbyr tyver, røvere, drankere og alle slags forbrytere. Det vitner at Herren vil være nådig mot våre urettferdigheter, at vi skal få dobbelt av nåde for all vår synd. Forførerne forkynner at Gud tilbyr de verdige sin nåde.

Bibelen sier: Kom og kjøp uten betaling og uten penger, vin og melk

(Jes. 55,1), motta tilgivelse for intet, fritt og uforskyldt. Vranglærerne sier: Ta penger med og kom, så skal dere få kjøpt – men har dere ikke noe, er dere aldeles fattige på godt, på alvor, oppriktighet, sønderknuselse, bot, tro, kjærlighet og kraft, da nytter det ikke. Dere må da vente til dere får istand disse ting.

Herren sier: Kom dere urene, og «om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull.» (Jes. 1,18), kom dere trett og dere skal få hvile (Mt. 11,28), dere nakne, og jeg vil kle dere i hvite klær, dere fattige, og jeg vil gjøre dere rike. (Åp. 3,18). du tilstår din misgjerning, bekjenner den for Gud, tror syndenes forlatelse i Kristi blod og fatter et nytt forsett om å ville leve et liv i hellighet og gudsfrykt

Vranglærerne forkynner: Hold dere borte, dere urene, vent til dere blir rene, arbeid kun videre, dere trette, mann dere opp, anstreng dere, så skal dere se det lykkes. Forarbeid bare en skikkelig fromhetsdrakt, dere nakne, før dere nærmer dere nådestolen, bli rike, dere fattige, samle dere åndelige skatter og tred med dem frem for Herren, og Han skal belønne deres flid ved å gi dere sin nåde.

Ja, her er Kristusfornektelse nok blant Kristi bejennere. Det er nok

av dem som midt under det at de bestreber seg for å forkynne Ham, fordunkler Hans gjerning og fremstiller et vrengebilde av Ham, idet man gjør Ham til en ny Moses, hvis frelsergjerning består i å belønne den menneskelige dyd. Derfor, tro ikke enhver ånd, men prøv åndene, om de er av Gud.

De falske ånder er imidlertid ikke bare utenfor oss, men de er i oss. Vi må derfor også vokte oss for den falske profet som er i vårt eget bryst.

Det uomvendte menneske blir ikke bare forført av andre, men det forføres av sitt eget løgnaktige hjerte, som forvansker Guds ord til sjelens evige fordervelse.

Slik danner det ubotferdige menneske seg ofte en sovepute av selve evangeliet. Kristus er død for meg, derfor er det ikke så farlig, Gud tar det ikke så nøye, jeg får nok nåde når jeg dør, særlig om jeg sukker til Herren i min dødsstund osv.

Denne prediken er ikke fra Gud – for Herren sier i sitt ord: Dersom dere ikke omvender dere, skal dere omkomme. (Luk. 13,3). Og igjen: «Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» (Joh. 3,3).

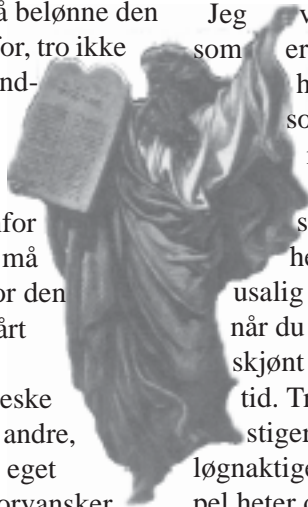
Visselig vitner Guds ord om en uendelig nåde for store syndere, men det sier også at denne nåde må mottas i tide, slik at det menneske

som er død i synden ved det kan bli gjenfødt og helliggjort og således skikket for samfunn med Ham, som ingen kan få se uten hellighet.

Jeg vil derfor også si til deg som er uomvendt: Tro ikke enhver ånd! Tro ikke på det som dine uomvendte medmennesker sier, når de trøster deg midt i ditt syndeliv og lover deg salighet etter døden, skjønt du er usalig før døden. Lover deg nåde når du skal frem for dommen, skjønt du forakter nåden i nådens tid. Tro ikke på de røster som stiger opp fra ditt eget onde, løgnaktige hjerte, når det for eksempel heter der innenfra: Det går ikke meg verre enn andre, når jeg strever og gjør det så godt jeg kan, da krever ikke Gud mer osv.

Men kommer det noen og sier deg, at du som uomvendt og åndelig død er i en fortapt og fordømt tilstand, at du på grunn av din ulydighet mot Guds lov er skyldig til Guds dom, en dom du ingenlunde kan unnfly, om du ikke vender om og mottar frelsens gave i Kristus, da er det en røst fra Gud, som du må lytte til og adlyde heretter.

Du må derfor heller ikke tenke at det er en anfektelse fra djevelen, når du føler deg urolig i ditt syndeliv, og frykt og angst for død og dom kommer opp i ditt hjerte. Dette er ikke

den onde ånd, men Guds gode og Hellige Ånd, som arbeider på deg for å få deg omvendt til Gud.

Men du som er vakt av syndesøvn og har bestemt deg for å tilhøre Herren for tid og evighet, du er heller ikke befridd fra den falske profet i ditt eget hjerte, og du må derfor også vokte deg for de røster som stiger opp i ditt indre, og prøve dem om de er av Gud.

Når det for eksempel prekes slik i ditt indre: Du er ennå ikke verdig til å tro på Kristus. Du må vente på større anger, mer alvor osv. Eller det forekommer deg at du skal vente på Guds time, før du mottar nåden i stedet for straks å gripe den tilbudte frelse i evangeliet, da er dette ikke en prediken fra Gud, men fra villfarelsens ånd.

Du blir aldri verdig til nåden, og derfor må du tro på den som den som er helt uverdigg – ja, det er både din rett og plikt å tro på den straks, for *nå* er den behagelige tid, *nå* er frelsens dag. Allting er rede og ligger ferdig å venter på deg. Guds Ånd er også nettopp nå villig til å hjelpe deg til å gripe syndsforlatelsens gave.

Den troende kan også stundom forledes av den falske profet i sitt

eget hjerte. Guds barn er ikke bare ånd, men ånd og kjød, og vårt kjød eller det gamle menneske i oss er en villfarende ånd, en falsk profet som alltid søker å få oss inn på den urette vei. Den kommer så ofte i forening med mørkets fyrste med

sine tilsynelatende vise og gode råd, når det gjelder å gjøre Guds vilje. Vi rådes for eksempel til å ikke glemme oss selv, når det er anledning til å gjøre noe godt for andre, vi rådes til å være viselige, det vil som regel si å tie stille, når vi har anledning til å vitne om vår frelser, om feighet i bekjennelsen er vår svake side. Og vi rådes til nidkjærhet og utholdenhet i bekjennelsen, hvilket som regel vil si å buse frem i en ubeleilig tid med vårt vitnesbyrd, om uklokskap er vår svake side osv.

La oss prøve våre tanker og meninger på Guds ord, det vil si hele Guds ord, ikke bare på et enkelt skriftsted – og vi skal finne at ikke alt som ser godt ut ved første øyekast, er av Gud.

Herren gi alle sine barn nåde til å prøve åndene, om de er av Gud både med hensyn til de indre røster og de som kommer til oss utenfra. Amen.

Alvorlig sannhet Av Erik Pontoppidan

«**E**t menneske kan utvise stor flid i sitt embete, stor troskap i sine ord og gjerninger, kan kjenne hele Bibelen, tilstå og erkjenne dens innhold, tappert og standhaftig bekjenne den sanne lære - ja, til og med besegle den med sitt blod og,

om menighetens tilstand krever det og Gud vil, gjøre tegn og undergjerninger i Jesu navn, men likevel, ikke desto mindre fare til helvete og har ikke Guds barns rette kjennetegn, som er den rettferdig- og saliggjørende tro. alene.

Hva troen frembærer Av Martin Luther

«**T**roen frembærer og skjenker til den Herre Gud, ingen gjerninger, ingen fortjeneste, men «den tar imot gaver fra Gud.» Den bygger alene på den blotte nåde og vet ikke annet å fortrøste seg på enn den barmhjertighet, som er gitt oss i Kristus.

Altså har alene den en sann tro, som for sin egen del tror at Kristus er gitt for ham, tror at han for sin del har syndenes forlatelse for Kristi skyld, som gjør oss fromme og rettferdige for Gud.

**Tenk allerede nå på Skjærgårdstevnet på
Fjordglimt i Bamble uke 29-2014
Sett av tid! Info v/Red.
Oversikt over deltakere og program
kommer senere.**

Oss er i dag en frelser født!

Av J. P. Berg

Den store glede som skulle bli alt folket til del, er igjen forkynt for menigheten; vær da glad på din høytid, kjære menighet! Man pleier jo også i alminnelighet å imøtese julen med festtanker og følelser; man forbereder seg i velstående hus og i den fattige hytte, enhver etter evne, i den hensikt å skaffe seg og sine en gledelig fest. Og det skal være høytid både for legeme og sjel, for vår kjære frelser har iført seg vårt arme kjød og blod, slik at Han kunne forløse hele mennesket, forløse det legemlig som åndelig, og derfor skal vi ære Ham både med vårt legeme og med vår ånd, som begge hører Ham til.

Men så vil vi også be om nåde til å holde en rett høytid for Herren i Ånden, til å holde høytid med alle dem som i sannhet elsker Gud og Hans Sønnns Jesu Kristi herlige åpenbaring. Og når vi dessverre vel må anta, at de er mange som med nådens forakt vil vanhellige denne hellige fest, bare søke den tomme, den forfengelige og syndige atspredelse, bare søke å tilfredsstill

øynenes lyst og kjødets lyst i et overdådig levnet: da la oss påminne hverandre om det, at gleden som skulle være for alt folket, den egentlige, den rette juleglede er deres glede, som var tapt og er funnet, som var døde og er blitt levende, de gjnløstes glede over Ham som forløste dem fra all urettferdighet, gleden over det Guds rike som er kommet til jorden ved Ham, som skal komme mer og mer og bli til evig tid, som ikke er mat og drikke, men rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd.

Mine venner, hvordan er det da med vår juleglede? Er den sanne, rette, kristne juleglede i våre hjerter, eller ikke? Er det noe der inne som fryder seg i Gud, sin frelser, eller er det ingen lovsang, men taust, kaldt, dødt? Å, vi vil oppmuntre hverandre, si til hverandre med hyrdene, disse enfoldige, stille, fromme mennesker, som ventet på den som skulle forløse Israel: «La oss dog gå hen til Betlehem og se den ting som er skjedd der, som Herren har latt oss vite!»

Han som vitner dette, sier: Ja, jeg kommer snart!

Amen, ja kom, Herre Jesus! Åp. 22,20

Kristi fødsel – frelsesbud til *alle*!

AV Johannes Ev. Gossner

Dette er dagen som Herren gjorde. Den dag som verdens lys viste seg på, og oppgangen fra det høye besøkte oss, for å lyse for dem som sitter i mørke og dødsskygge, for å styre våre føtter inn på fredens vei. (Luk 1, 78-79). Dette er den dag som profeten Jesajas' spådom ble oppfylt på, da man kunne si: «Et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på Hans skulder, og Hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste» (Jes. 9,6).

Vi har Ham nå. Han er kommet i vårt kjød, Han er vår slektning, vår bror. Og selv om Han var i Guds skikkelse, holdt Han det ikke for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da Han kom i menneskers liknelse. Og da Han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret Han seg selv og ble lydig til døden – ja, døden på korset. (Fil. 2,6f.).

Ved å tenke på Hans fødsel, ledes vi også, som apostelen, til å tenke på Hans kors og død.

Hans inntredelse i denne verden måtte forskrekke oss, dersom vi ikke også stilte oss Hans uttredelse og Hans død for øye. Hvordan kunne

Hans fødsel trøste oss, når vi ikke visste at Han også døde for oss? En så hellig, en så rens, en så rettferdigs opptreden blant syndere og urene, fordømmelsesverdige og avmektige, måtte gjøre oss nedslåtte og forsakte, dersom vi ikke visste, at Han ikke kom for å dømme oss, men for å gjøre oss salige, og for å gi sitt liv en løsepenge for mange. Hvem torde nærme seg dette hellige, guddommelige barn? Hvem torde ta det i sine armer og trykke det til sitt bryst, når vi ikke visste at Han kom til verden for å frelse syndere? Nå synger vi:

**O, vær velkommen, du edle gjest!
For synderes skyld du kommen est
I dette elende her ned til meg;
Aldri kan jeg fulltakke deg!**

La oss derfor, idet vi ser hen til Hans forsoningsoffer og Hans bitre lidelse og død på korset, ifølge dagens tekst betrakte Hans nåderike, skjønne, underfulle inntredelse i denne verden, i vår natur; for hva skulle vi ellers holde oss til? Hva kunne glede oss mer og trøste oss bedre i dag, enn den evangeliske historie om Hans fødsel? Hvor skulle jeg føre dere hen i dag, uten like til Betlehem, for der å beskue

det som skjedde i stallen – den stall som er skjønnere og lysere og glinser klarere for oss enn alle palasser i verden? Se bare: Der kommer de til Betlehem, de to utvalgte blant alle mennesker, Josef og Maria, for å la seg innskrive i manntall, etter den romerske keisers befaling. De banker på alle dører for å søke herberge, og finner ikke noe. Bortviste overalt i byen, søker de en krok, en hule, og finner en tom stall, hvor det ellers bare bodde dyr. Dit inn dro de, og nå kom timen da hele verdens frelser skulle fødes. Maria fødte Ham, og måtte legge sin førstefødte, Guds og menneskets Sønn, i en krybbe, fordi det ikke ellers var rom i herberget.

**O Herre, all verdens skaper god,
Hva komst du i dag med stor armod!
På gress og strå du ligger ned
For okse og asen i usselhet.**

Han lå nå i krybben, svøpt i kluter, og ikke noe menneske i hele verden visste det, uten Josef og Maria. Og om enn disse hadde utbredt det og sagt: «Vårt barn er Messias,» så hadde ikke noe menneske trodd disse fattige folk. Da forkynte Guds selv sin Sønnns komme, og for hvem først? For de fattigste mennesker, for de fromme hyrder på Betlehems

marker, da de om natten våket over deres hjorder der i egnen. En Guds engel trådte hen til dem, og Herrens klarhet i en himmelsk glans, slik som den ennå aldri var blitt sett på jorden, strålte omkring dem – til et vitnesbyrd, som Gud sendte med sine sendebud, englene, for at de måtte bli anerkjente som himmelske, guddomelige utsendinger. Hyrdene fryktet svært for dette uventede, aldri før sette syn. Måtte ikke også et Adamsbarn, en synder, frykte, før han visste hva et slikt syn, et slikt strålende himmelbud skulle bety?

Skal det gå etter vår fortjeneste, så kan vi ikke vente oss noe godt fra himmelen, ingen nåde, men bare vrede og dom. Men i himmelen tenker man annerledes. Himmelen er full av nåde, full av forbarmelse mot menneskene på jorden. Gud har ikke kalt oss til vrede, men til å arve frelse. Derfor drøydde ikke engelen lenge med å befri de skjelvende hyrder for deres forlegenhet og frykt; han sa til dem: «Frykt ikke! For se, jeg forkytter dere en stor glede – en glede for alt folket» (ikke bare dere). I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Nå måtte vel all frykt forsvinne, og glede trede i fryktens sted hos hyrdene – og mon ikke også hos oss? Ingen av oss er jo glemte i dette, men vi er jo alle innesluttet og nevnt i det, da denne glede, etter engelens utsagn, skal være for *alt folket*. Hører ikke også vi til *alt folket*? Hører du, arme, bevende, engstelige sjel, som tror at Gud har glemte og forlatt deg, at Han ikke vil anta seg deg mer, fordi du er for slett og har for mange synder – hører ikke også.

du til alt folket, til hele jordens syndefolk? Å visselig, Gud utelukker ikke noen, Han inneslutter alle, hele synderslekten, i sine barmhjertighets armer. Han elsker verden, hele verden slik, at Han gir den, d.e. alle, alle mennesker og syndere, sin egen Sønn, for at alle de som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. (Joh. 3,16).

Dette har Sønnen selv bevitnet, og, som Han selv føyer til, Han er ikke sendt for å dømme, men for å frelse.

Vår Herre Han hvilte i krybben så trang,
Skjønt himmeriks kår var Hans eie.
Og hyrdene knelte, og englene sang,
Og vismenes omringet Hans leie.
Det ville vår Herre oss unne.

Han kaller *i dag*!

Av Carl Essendrop

Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være Han som kommer i Herrens navn! Mt. 23,39

Det er kanskje slik, at Herren i disse ord nærmest taler om den lovprisning av Herren til Gud Faders ære, som sannhetens overveldende makt skal presse ut av selv Jesu fiender da, når alles knær skal bøye seg for Ham, - når det blir den evige brodd i de evig fortapte sjeler, at den Jesus som de i nådens tid forkastet, dog var den eneste frelser

og ville ha vært også deres mektige frelser, om de ikke selv hadde forkastet Ham.

Men vi hører likevel også i det samme ord Hans håp om, at dog ennå noen av dem som hittil ikke har villet komme til Ham, slik at Han hittil har måttet late deres hus øde, kan bringes til velsignet omvendelse. Og skjer det, da er Han ennå mer

enn villig til å åpenbare seg for sjelen, slik at hjertet i frelserens tro kan si: «Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!»

Men dette er et julebudskap til deg, venn, som er uten Kristus - det er nådens evangelium over deg og frelsens tilbud til deg. Vil du ta det og kjenne juleglede? Hva som så ved det ble tatt fra deg, det vant du tusenfold mer enn du tapte. Kommer Jesus inn i hjertet, så senker Han der sin fred, sitt liv og sin kraft, gir oss den nye sans og den nye Ånd, lærer oss å forstå og å prise korsets herlighet,

selv når korset *for* oss virker korset *på* oss.

Så mange som har erfart nåden i Jesu lidelsers samfunn, kan i troens kraft vitne:

**Så skal ei korsets tvang,
Ei døden selv engang
Oss fra vår Jesus rive;
Men det skal derved blive:
Vår rikdom, lyst og ære
Skal Jesus ene være.**

Gud gi oss å glede oss i vår frelser Jesus Kristus! Amen.

Du fødes må på ny!

Av Johs. Brandtzæg

Et liv «uten samfunn med Gud» har mange former. Men under disse forskjellige former – er én ting felles for alle, som lever utenfor samfunnet med Gud, - nemlig dette: uten Gud - uten Gud, så vel i sin synd som i sin rettferdighet.

I døden og dommen består bare det, som er «gjort i Gud.» Derfor må hvert menneske ved forsoningens nåde bli en ny skapning og podes inn i det sanne vintre. Det er slik det skjer, at et menneske blir «delaktig i

den guddommelige natur.» Og da er han rettferdig og velbehagelig for Gud, ikke ved det han har gjort, men ved det han har fått – for selv de troens og kjærlighetens gjerninger, som en kristen gjør - selv de er en gave fra Gud, en gave som gis som en frukt av Kristi forsoning. For slik står det skrevet i Ef. 2, 10: «For vi er Hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.»

Prekestolen

www.ekris.net/prekestolen/

Forkynn Ordet!
2 Tim. 4,2

Gitt oss i Ham! - alt!

Av Einar Kristoffersen

11. Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn. 12. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. 13. Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønnns navn. 14. Og dette er den frimodige tillit vi har til Ham, at dersom vi ber om noe etter Hans vilje, så hører Han oss, 15. og dersom vi vet at Han hører oss, hva vi enn ber om, da vet vi at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos Ham. 1 Joh. 5, 11 - 15

«**D**ette har jeg skrevet til dere ...» (v.13a), viser til det som sies umiddelbart før i vers 11-12: «Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.»

Som vi så mange ganger har påpekt, når vi tenker på å bli kristne etter vår naturlige tankegang - på dette å komme i et rett forhold til Gud, i samfunn med Ham, finne frelsesvisshet og komme til ro hva vår sjel angår, så er det naturlig for oss å se på oss selv. - Og det er helt i samsvar med det dype syndefall at vi gjør nettopp det, at vi umiddelbart, når vi ikke får tid til å tenke oss om, tror løsningen må finnes der inne i vårt eget bryst et sted.

Vi kan bøye oss ganske så langt i å erkjenne at vi må ha hjelp, at Gud

må hjelpe oss - ja, at vi må legge hele vår sak i Guds hånd, i så måte - men at det overhode ikke beror på oss, på vår person - nei, det blir for drøyt.

Kjødet, det kan tåle og finne seg i snart hva som helst, det kan piske seg selv til blods, dersom det bare kan få noen ros (opphøyelse) og ære for det. Det er bare én ting kjødet ikke kan tåle, og det er å ikke bli regnet med, å bli satt til sides.

Det treffer nemlig kjødet midt i kjernen av hva det er - nemlig *synd*. Det er din syndige natur som rammes.

Etter møter, prekener, som har skilt kjødet ut og stilt det frem i lyset, og også forkynt nåden i Kristus, er det mang en som sier - iallfall av de som hører Herren til: Det var godt å

høre i kveld, men det *var vondt også!* - Eller: Det var godt å høre i kveld, selv om det *var vondt*.

For de andre, som lever utenfor samfunnet med Jesus, var det *bare* vondt. For dem var det jo bare tap - og ingen setter pris på å få sine verdier ranet eller sin stolthet krenket.

«Men dersom vi dømte oss selv, ble vi ikke dømt» (1 Kor. 11,31), sier apostelen Paulus. For dersom du gjorde det - altså så sant på deg selv - ville du søkt andre verdier enn de du tror å besitte i deg selv.

Fariseerne som Han (Jesus) ofte holdt dette frem for, for eksempel, de trodde de kunne forstå Skriften bare de gransket den nøye og lenge nok. Men Jesus var kommet for å åpne blindes øyne. - Det er nemlig sannheten om oss i dette - vi har blinde øyne. Vi er ute av stand til å se. - Men, vitner Ordet, ved Jesu inntreden i verden: «Det sanne lys, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden.» (Joh. 1,9).

Legg merke til to ting særlig, når Skriften tar håpet fra mennesket - for det gjør den - så er det alltid for å rette din oppmerksomhet mot det håp som ikke blir til skamme i stedet - ja, det håp ved hvilket du er frelst, sier Ordet. (Rom. 8,24). Jesus er det

håp ved hvilket du er frelst! - Har du stanset for det noen gang? - Og det er det andre du skal legge særlig merke til - hva Skriften fokuserer på: Det kommer et lys til verden! Det kommer noe til oss utenfra. Det er altså ikke noe å hente frem her inne i deg selv.

I verset før vår tekst, leser vi: «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. Den som ikke tror Gud, har gjort Ham til en løgner, fordi han ikke har trodd det vitnesbyrd Gud har vitnet om sin Sønn.» (1 Joh. 5,10).

Merk deg det! - Hvem er det Gud vitner om? Det står jo like ut her: «Gud vitner om sin Sønn!» Og da faller det på plass, hva det vil si, å ikke tro på Gud! Han har jo vitnet om sin Sønn!

Her står det slik: «Den som ikke tror Gud, har gjort Ham til en løgner.» Men så står det noe forunderlig fint om den som tror på - det vil si, har tatt sin tilflukt til Jesus, Guds Sønn: Han har vitnesbyrdet, Guds vitnesbyrd, i seg selv! Han er blitt enig med Gud om Jesu person og gjerning.

Hva vil det si å bekjenne synd? - Er det å innrømme at du har begått den og den handling? - Ja da, men mye mer enn det, det vil si at du erkjenner det for synd, som Gud holder for synd. - Du er blitt enig med Ham om det, for å si det slik.

Hva er det da å bekjenne Jesus?

Men vær altså klar over det, at det er Gud, Faderen, som vitner for deg om Jesus, her og nå! Og hva er det så Gud vitner om Ham? «Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn.» (v.11).

Du, nettopp du, hørte du vitnesbyrdet? - Gud har gitt deg evig liv, og dette liv er i Hans Sønn! Da er det jo bare én ting som betyr noe i denne sammenheng, nemlig at du har Guds Sønn! - Som det er uttrykt i teksten vår her: «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.» (v.12).

Du ser at frelsen, din frelse, er i noe helt utenfor deg. Du leter i din egen person og liv - men Gud vitner altså om sin Sønn! Ser du ikke at det er en fullstendig motsatt retning av hva du naturlig tenker.

Har du ennå noe tro på eller håp knyttet til deg selv? - Da vil jeg spørre deg: Har du virkelig gjort det loven krever? - Ja, har du virkelig oppfylt loven? - Eller har du noe håp om å lykkes i det etter hvert? Det er nemlig det kravet som ligger på deg, der du sitter. Den som er loven noe skyldig, som altså bare løfter en

finger for å legge noe til Guds frelse, eller forbedre sitt forhold til Ham, han skylder å holde hele loven. Bli det trangt da? - Du som vokser i egen aktelse bare du har fått avlagt et godt vitnesbyrd eller bedt en varm og inderlig bønn, eller får ros av andre kristne, for ikke å tale om av kristne ledere som du ser opp til.

Men hva er det da som fryder seg og kroer seg og vokser? - Jo, det er det gamle menneske - og over dette hviler Guds dom - Det var dette som ble naglet til korsets tre. Du er skyldig å gjøre det fullkomment, du som nå regner med ditt eget. At en sann troende av bedrøvelse over seg selv - bedrøvelsen etter Guds sinn (2 Kor. 7,10) - søker å forbedre sitt liv, det er noe ganske annet, det er drevet frem av nåden, og skjer på nådens grunn.

Ja, det er trangt - det gamle menneske slipper nemlig ikke inn i himmelen. (1 Kor. 15,50). Men «regn med din frelser, så regner du rett!»

Vil du ha med loven å gjøre, så får du lov til det. Så får du forsøke å rettferdiggjøre deg selv både her og nå, og på den siste dag. Eller vil du heller høre dette: «Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn.» (v.11).

Og så har han en helt bestemt hensikt med det han skriver her

apostelen, som jeg har en helt bestemt hensikt med å forkynne det jeg nå gjør: «Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønnns navn.» (v.13). - Og jeg skulle så inderlig gjerne, at også den som står på utsiden av dette, skulle få sine øyne åpnet til å se, at det også er for deg. Jesus elsker også deg, og den gjerning Han har gjort, den har Han også gjort for deg. Gud har gitt Ham som en gave og et offer - i Ham har Han gitt deg alt, tenk evig liv, ikke i denne jammerdalen, men i Guds herlighet!

Det gjelder også deg, så snu nå ikke ryggen til Jesus fortsatt - ditt

eget går fortaapt - ja, det leder i fortaapelse.

Til slutt: Skal vi minne Herren på Hans egne ord her i teksten, og be Ham om frelse for oss selv og vårt hus, alle de som hører oss til, eller som du nå måtte komme på - det står her at vi kan ha frimodig tillit til Ham (v.14), når vi gjør det. La oss holde dem frem!

«Og dette er den frimodige tillit vi har til Ham, at dersom vi ber om noe etter Hans vilje, så hører Han oss, og dersom vi vet at Han hører oss, hva vi enn ber om, da vet vi at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos Ham.» (v.14-15).

**Å, hvilket under er vår tro!
Den talte alltid sant.
Og sviktet alt, dens kraft bestod.
Den er Guds egen seier som verden overvant.**

**En hjertelig takk, til alle dere
som har støttet bladet
med bønn og på annen måte
gjennom året!**

All trøsts Gud. Av Marius Giverholt

Og Han skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mer, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mer; for de første ting er veket bort. Ap. 21,4

I ngen tåre mer! Her gråter sjelen så ofte, snart i stille vemod, snart i bitter trengsel. Men der skal Herren tørke av hver smertens tåre. Ingen sorg skal skygge over sjelen, intet savn mer formørke gleden: De første ting er veket bort. Alt som nå trykker og engster oss, hver minste byrde, hver sorgens sky skal da evig være forsvunnet, himmelen skal skinne bestandig, for det er Lammet som er dens lys.

Å, var jeg dog der, var jeg dog der!

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaan@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**nr.: 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41